

عنوان مقاله:

سنجش تطبیقی بافت های تاریخی، فرسوده و نوساز شهری (نمونه موردی محلات سرشور، آبکوه و اردام)

محل انتشار:

پژوهشنامه خراسان بزرگ، دوره 5، شماره 15 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

قدیر صیامی

فهمیه باقرزاده

خلاصه مقاله:

مفهوم پایداری اجتماعی محلات، رویکردی جدید در طراحی و برنامه ریزی محلات شهری است که برنامه ریزی را در راستای آفرینش، ارتقا و پایداری ساختار محلات شهری به کار می گیرد. هدف این مقاله، ارزیابی اصول، معیارها و شاخص های پایداری اجتماعی در نمونه محلات بافت های مختلف شهر مشهد است. روش شناسی انجام این پژوهش از نظر هدف تحقیق، تحلیلی-توصیفی و از منظر چارچوب پژوهش، کاربردی-توسعه ای است که به شیوه پیمایشی و در سطح محلات دو طرح اردام، سرشور و آبکوه انجام شده است. ابزار جمع آوری اطلاعات، مشاهدات، مصاحبه و نیز پرسشنامه های محقق ساخته مبتنی بر معیارهای اجتماعی همراه با برخی زیرمعیارها در الگوی محلات پایدار شهری است که به تعداد 78 عدد برای محله اردام، تعداد 83 عدد برای محله سرشور و تعداد 118 عدد برای محله آبکوه به شیوه نمونه گیری منظم از سطح محلات فوق به دست آمد. همچنین در این پژوهش برای تعیین ارزیابی پایداری محلات و وزن دهی شاخص ها از روش آنتروپی شانون و تکنیک SAW³ استفاده شده است. نتایج این پژوهش نشان داد محله دو طرح اردام با بافت جدید و انسان ساخت با کسب رتبه 0.9161 نسبت به محلات تاریخی سرشور با رتبه 0.5989 و فرسوده آبکوه با رتبه 0.3633 از پایداری اجتماعی بیشتری برخوردار است. واژگان کلیدی: محله پایدار اجتماعی، مشهد، محلات سرشور، آبکوه و اردام.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2030288>

